

גמ"ר 8676/07/14 - מדינת ישראל נגד מיכאל פקטורוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 8676-07-14 מדינת ישראל נ' פקטורוביץ
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט - ס. נשיא יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מיכאל פקטורוביץ

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדיון

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם נהג, ביום 6.5.14, ברכב פרטי, בכביש מספר 3, סטה לשול הימני בכיוון נסיעתו, ופגע ברוכב אופניים, מר א קר ז"ל (להלן: "**המנוח**") שנסע באותה עת בשול. כתוצאה מהתאונה נהרג המנוח. הנאשם כפר במיוחס לו ובתיק התנהלו הוכחות.

המאשימה בסיכומיה קיבלה את גירסתו העובדתית של הנאשם וסברה כי התנהגותו מצביעה על רשלנות בשני שלבי התרחשות התאונה: בשלב הראשון, הנאשם לא נתן את הדעת להימצאותו של רוכב האופניים במקום ולא נקט בכל פעולה שהיא כדי להמנע מאפשרות פגיעה עתידית בו ובשלב השני, משהבחין במנוח, התרשל הנאשם באופן תגובתו בכך שסטה דווקא ימינה, לכיוונו של המנוח, ולו היה מגיב אחרת היה מונע את התאונה.

בית המשפט הרשיע את הנאשם במיוחס לו אולם קבע כי רשלנותו של הנאשם הינה אך בגין השלב הראשון שיוחס לו דהיינו אי שימת ליבו למנוח, ובאשר לשלב השני, קיבל בית המשפט את טענות ההגנה וקבע כי הנאשם לא התרשל בשלב השני וכי החלטתו לסטות לימין לא היתה בלתי סבירה בנסיבות העניין.

ראיות לעונש

ראיות לעונש מטעם המאשימה

בנו של המנוח, אופיר, הקריא דברים שכתב בהם סיפר על דמותו של אביו שהיה מורה דרך לכל משפחתו ואת ההשפעה הרבה שלו על חייהם. אופיר סיפר על החוסר הנובע מהיעדרו של אביו הן בחיי היום יום והן באירועים מיוחדים. העד ביקש להביא לידיעת בית המשפט כי המנוח היה שקול וזהיר והקפיד בבטיחות בכלל וברכיבה בפרט לרבות בגדים בולטים וזהירים, פנסים ומחזירי אור והקפדה על חוקי התנועה.

אלמנתו של המנוח, גב' ו ק הגישה לבית המשפט דברים שכתבה בהם תיארה את דמותו של המנוח, אב לחמישה ילדים, שהצעירה בהם היתה בת 11 ושותף מלא בגידולם, אדם משכמו ומעלה מוכשר ומוערך מאוד, מנהל בכיר ומצטיין מטעם

מנכ"ל הבנק בו עבד. מרצה בחדסד וקובע עיתים לתורה. גב' ק אף תיארה את החוסר הנורא בו היא שרויה מאז אובדנו.

ראיות לעונש מטעם ההגנה

מר יעקב גוטרמן ראש עיריית מודיעין עלית

מר גוטרמן הציג בפני בית המשפט את דמותו של הנאשם, רופא ילדים בעיר, אשר משפחות רבות נותנות בו את אמונם וכאשר **"עבר מקופה לקופה ללא שיווק עברו איתו 6000 ילדים."** עוד ציין גוטרמן:

"הרופא הזה שאני רואה אותו כדמות מקצועית שמתיעצים בו, כל כוחו להציל חיים בלבד. כל כוחו הוא משפיע בעיר, אם יש ילד חולה הוא מבין שיש בעיה משפחתית, ואנו מקבלים ממחלקת הרווחה נתונים שהוא יודע לאבחן כעובד סוציאלי, כפסיכולוג, יודע לכוון ולתת את הטיפול, לאו דווקא תרופתי הוא נותן טיפול תומך לסובבים. אם הוא יודע שיש בעיה כספית הוא מקבל ללא כסף. לא פעם הוא צלצל אלי סיפר לי על משפחות שיש בהן בעיה. הוא נותן את נשמתו וליבו וחשוב לו להציל את המשפחות מהזנחה. הוא לא רק רופא, גם עובד סוציאלי, יודע להתחבר לרשויות כדי לעזור.

מר גוטרמן סיים את דבריו ופנה לבית המשפט לעניין עונשו של הנאשם:

"היום בית המשפט הולך לקבל החלטה על מה שהוא מואשם, יש פה את ההיבט הציבורי, אדם כזה שכל כך הרבה אנשים מחוברים אליו נפשית ורגשית, אני חושב שמבחינתם אם הוא יחסר להם זה לא דברים של מה בכך, נפשם תלויה בנפשו."

מטופלות הנאשם

בפני בית המשפט העידו מטופלות של הנאשם אשר פירטו אודות הסיוע הרב להן זכו מהנאשם. כך גב' פ.ר.:

"...יש לי נכדה שבחנוכה הייתה בת שנה, היא נולדה בזכות הקדוש ברוך הוא ובזכותו, לאורך כל הדרך היו בעיות, הייתה בשמירת היריון, היה קשר רציף איתו, זה הגיע למצבים שלפעמים הוא היה עמוס אז אמר לה להתקשר בשתיים עשרה בלילה, הוא היה עסוק אז הוא התקשר באחת וחצי בלילה ונתן הנחיות...נולדה תינוקת...לאחר שבוע ומשהו הילדה לא הצליחה לינוק, הלכו למיטב היועצים הילדה הגיעה כמעט לאפיסת כוחות, בגיל כשבועיים הוא אבחן מה שאחרים לא הצליחו לאבחן... היום הילדה הזו בריאה ושלמה הכל תודה לאל נורמלי. ביתי שוב בהיריון התחילו בעיות בחודש שישי, ישר טלפונים והמלצות לאיזה בית חולים ללכת, היא הגיעה ביום חמישי בתל השומר וביום שישי התייצבה אצלה אישה שד"ר פקטורוביץ הנחה אותה להגיע אליה, להנחות אותה, אנחנו כל הזמן בקשר רציף איתו שרופאים אחרים לא יודעים איך לטפל. ...נכד שלי בכיתה ג' רזה, שהיו לו בעיות בכל מיני תחומים וגם בקשב וריכוז, הוא תמיד היה עצוב שהוא חלשלוש, היו לו פצעים בכל הגוף רופאים אחרים לא ידעו להבחין, ד"ר פקטורוביץ ידע להבחין נתן טיפול וזה השפיע על כל החיים שלו. כל זאת הוא עושה דרך קופת חולים..."

כך גם עדה נוספת:

"הגיעה אלי ילדה מאומנה בינתיים היא אצלי 6 שנים, הילדה עברה סבל גדול, אחרי שנה וחצי העברנו אותה לקופה של ד"ר פקטורוביץ, היא הייתה עם דלקות, תת תזונה, על סף ניסיונות התאבדות, שום דבר לא עזר, מאז שהגיעה אליו, הוא עלה על פגיעה מינית של אביו, הוא הפנה אותנו לכל הגורמים, הילדה קמה לתחייה, הילדה היום בת 15 היא אומרת שבזכות הרופא החיים

שלה כפי שהם, אחרת הייתה מתאבדת. הוא ישב איתנו בדיונים ברווחה, אחרי תקופה קצרה שהגענו למרכז להגנה לילד קם האבא שהוא אדם מאוד חזק בקהילה וחברים שלו אמרו שמישהו מעליל עלילות, הם איימו חשבו שאנחנו מעלילים עלילות, ברגע שאמרנו שלא אנחנו עלינו על זה, שהרופא עלה על זה, הם איימו על הרופא, הרופא המשיך איתנו לאורך כל הדרך למרות האיומים ולמרות שאנשים עזבו אותו ואיימו עליו משפטית. הוא אמר שהוא רואה את הצדק ואת טובת הילדה. הוא הגיע איתנו לדיונים, ייעץ לנו פסיכיאטרית, פסיכולוגית, בכל תחום שהיינו צריכים. ילדים שעברו פגיעה מינית לא נותנים אמון באף אחד, הוא האדם היחיד שהיא נתנה בו אמון. לא יכול להיות שיקרה משהו לרופא הזה. יש שם 6 ילדים שמוחזקים באומנה והיא הילדה היחידה מתוך ה-6 שלא מטופלת פסיכיאטרית. אנחנו במעקב פסיכיאטרי והיא בהלם מההתפתחות שלה. הכל במסגרת הקופה, לי הוא עונה בפאלפון האישי שלו בכל שעות היום והלילה."

מר אליעזר סברלוב

בפני בית המשפט העיד מר סברלוב, עסקן רפואי, המסייע, בין השאר, לגיוס רופאים לקהילה החרדית מר סברלוב העיד על מקרים רבים בהם רופאים אחרים לא מצאו סעד לתחלואים שונים והנאשם, מתוך מקצועיות נדירה מצא את מקור הבעיה והביא לפתרונות. עוד העיד סברלוב:

"...הרופאים שמסייעים לימודי רפואה לא מעוניינים להגיע למגזר החרדי. יש חוסר ברופאים באזור הזה. בהיכרותי רופאים רבים שכולם משכמם ומעלה, עדיין ישנם דברים שלא מצויים, בן אדם שכוח נתינה היא בצורה כזאת שאין לה מחסומים ומעצורים.

...

אני מכיר את ד"ר פקטורוביץ לפני המקרה ואחרי המקרה, הוא אמר לי שכל החיים שלו הם הצלת חיים, אין אני, האני זה היכולת לעזור לאחר, הוא זמין 24/7, הוא מסתובב עם פלאפון בשבת וחג, לא אחת הוא בחו"ל ולא תמיד הוא הצליח לסדר את המסלול, ויצא לו 7000 ₪ בחודש. יש לו יומן מלא, מעבר לזה הוא מכפיל את עצמו, אתמול הוא היה עד שתיים עשרה וחצי במרפאה, ליקטתי כמה אנשים שהתייאשו מהם רופאים אחרים, התייאשו מהם בתי חולים ובייאושו הזה הגיעו אליו מכל קצוות הארץ, היה זוג שהגיעו עם זוג פגים, אמרו להם שהם לא יחיו, כיום הם ילדים בריאים. ישבתי בהנהלת קופ"ח ואמרו לי שזה הרופא שיש לו הכי מעט אשפוזים, שאלתי למה, הנקודה היא שהוא מסתכל בפרספקטיבה רחבה על האימא ועל שאר הילדים, הוא עושה במרפאה את מה שעושים בבית חולים. הוא לא מקבל על זה, הוא יושב עם מבוטח אחד 4 דקות ועם אחד שעה הוא מקבל אותו סכום... הוא לא ישן כל הלילה, יש לו אולקוס אבל בכל מקרה הוא מגיע למרפאה, הוא שוכב במרפאה חצי שעה ואז נותן את הטיפול."

מר יהודה כהן

בפני בית המשפט העיד חברו של הנאשם מר כהן על מקרים רבים בהם נתן הנאשם סיוע מעבר לטיפול הרפואי הסטנדרטי: "...כל מטופל שהבאתי אליו באמצע הלילה, יצא עם רפואת הנפש והגוף, וגם עם זוג נעלים שהרופא נתן לו. עם 1400 ₪ לטיפול לשיניים." עוד העיד מר כהן על השפעתה הקשה של התאונה על הנאשם והגדירו כ"שבר כלי מוחלט". מר כהן הוסיף בעניין מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם ומאמציו להמשיך ולטפל בחוליו למרות קשיים אלו:

"את המשא הכבד והמעיק של המעשה....הבן אדם לקח את המקרה קשה. הוא מבקר הרבה במרפאות, מטופל בטיפולים קשים, יש מגוון בעיות רפואיות שלא הכרתי בעבר, כאן אנו רואים

איש שבור וחולה. המשא מעיק על ליבו והוא לא שכח את זה לרגע...למרות השבר האישי שלו הוא ממשיך לשרת את הציבור במסירות שאין למעלה ממנה. אני נמצא בהרבה מקרים קשים מאוד ולא ראיתי בן אדם שיכול לתת בכאלה עוצמות. למרות מה שהכרנו בעבר ומה שאנחנו רואים היום הדבר הזה לא מפסיק, אני רואה אותו בברכיים כושלות נכנס למקרים עם כל הכוח וכל העוצמה."

מר שלמה גובי

מר שלמה גובי, העוסק באולטרסאונד העיד על היכרות עם הנאשם במשך שלושה עשורים. מר גובי העיד: **"...עם הלקוחות שלו הוא מתקשר טלפונית ומסביר מה יש למטופל, מצפה ברגע אמת לדעת מה קרה עם אותו מטופל, זה דבר מאוד מיוחד, כולנו הולכים לבתי חולים ויוצאים עם מלא הפניות, המסירות והדבקות. לפעמים אני יכול לקבל ממנו טלפון בשעות מוזרות באמצע הלילה לגבי איזה ילד שהוא בודק והוא רוצה לדעת מה היה בבדיקה..."**

הסניגור הגיש לבית המשפט אסופת מכתבים והמלצות מראש העיר מודיעין עילית, מאגף הרווחה והשירותים החברתיים של העיר, מראש המועצה האזורית נחל שורק, מעמותת עזר מציון, מאגודת מגן לחולה, מארגון זק"א, מארגון הצלה, אוקראינה, מעמותת תורת החיים, מארגון על כפיים, ממכון אתגרים. קצרה היריעה מלתאר את כל האמור במכתבים ואולם אציין אך כדוגמא את ראש העיר במכתבו המתאר כיצד הנאשם הקים מערך של חובשים מתנדבים **"אשר מגיעים לביקורי בית לצורך הענקת עירוי נוזלים וטיפולים ביתיים לנשים לפני לידה. מערך מקצועי זה חוסך מאות נשים להיטלטל בדרכים לבתי חולים...הוא אף מעניק את הציוד הנחוץ ממרפאתו הפרטית, מזכירותו מפעילות את המערך כולו וכל זאת בהתנדבות מלאה ובלי קשר לקופת החולים בו מבוטחות אותן נשים"**. עוד עולה מהמכתבים שהוגשו כי הנאשם שרת במילואים כרופא צבאי עשרות ימי מילואים בכל שנה ואף המשיך והתנדב לשרת במילואים אף לאחר הגיעו לגיל הפטור משרות מילואים. כמו כן הוגשו מכתבים רבים מרופאים ומנהלי מחלקות (מנהל אגף הילדים בבי"ח הדסה, מנהל מכון ריאות, טיפול נמרץ בבי"ח דנה - המרכז הרפואי סוראסקי-ת"א, מנהל יחידת גסטרואנטרולוגיה ילדים -בי"ח הדסה ועוד) . לבית המשפט הוגש מכתבו של רב העיר פרנקפורט בגרמניה אשר העיד כי אף בשהותו בחו"ל, ואף בחופשותיו, מקפיד הנאשם להיות זמין כל העת למטופליו בישראל ומשוחח עמם ארוכות. כן הוגשו לבית המשפט אישורים בדבר הרצאות שנתן הנאשם ומכתבים מראשי קהילות שונות ומחברים ומטופלים שונים, המפרטים ומעידים על טיפול רפואי ונפשי יוצא דופן שניתן על ידי הנאשם וכן על סיועו בקליטת עליה. מפאת צנעת הפרט וכן מקוצר היריעה לא יפורטו המקרים אשר הובאו לבית המשפט.

כן הוגשו מסמכים המעידים על מצבו הרפואי והנפשי של הנאשם, בעקבות התאונה כן אישורים רפואיים בדבר מחלתו של קרוב משפחתו של הנאשם התלוי בו נפשית וכלכלית ומטעמים מובנים לא יפורט הכתוב בהם.

הנאשם

הנאשם פנה לבית המשפט ולמשפחת המנוח:

"כבוד השופט, כבוד המשפחה, כואב לי כי כואב לי על אלפי חולים קשים מאוד שבלי שהייתי מרגיש את הצער שלהם לא הייתי עושה כלום היום, ואבי (המנוח, י.צ.) היה אחד מאלה שאני טיפלתי בהם, הכאב הוא לא רק כאשר שאני מרגיש את הצער שלכם, זה כאב כי משמיי נגזר שאני אעשה ההפך מכל מה שאני עושה, עשיתי הכל כדי להציל אותו, ואתם יכולים להאמין לי שלא עשיתי את הדברים שזה יצטייר בתיק כזה או אחר, אני מלומד כאב גם בתור ילד הייתי חולני....סיימתי לימודי רפואה בגיל 22 וכבר בזמן לימודי רפואה כבר עבדתי בפועל עם חולים,

את הבית ספר לכאוב את הכאב של האחר אני חי יום יום, וזה שום דבר לעומת הכאב שלכם. מה שאני עושה חוץ ממה שסיפרו אנשים, מאז שאבי לא איתנו אני מקדיש לו חלק מהגמילות חסידים שאני עושה, אני מתפלל, אני לוקח יהודים שיודעים ללמוד והם לומדים בשבילי, אני חי אותו... המצב הגופני והנפשי שלי הוא כשאני מסתכל עלי מהצד כמטופל ייפגע נואשות בעת מאסר... אני חושב שאתם מסוג האנשים שכן אכפת לכם מה יקרה עם כמה אלפי אנשים בעולם שיסבלו יותר. הקדוש ברוך הוא יודע שאני מתפלל עליכם ושעשיתי מה שיכולתי לעשות, לא התכוונתי..... אני מבקש סליחה למרות שאי אפשר להבין את זה, עד כמה שאפשר לסלוח... מדובר במקרה טראגי וככה אני מבקש לראות אותו....אתם יכולים לעזור לעוד אלפי אנשים. אני מכיר אלפי רופאים ברחבי העולם ואני לא מכיר מה שקורה אצלי. זה כמה שנים שיעבוד לציבור. סליחה."

טיעונים לעונש

טיעונים לעונש מטעם המאשימה

המאשימה פירטה את נסיבות התאונה, ציינה כי התאונה התרחשה כ-70 ס"מ בעומק השול, ציינה כי עברו הפלילי של הנאשם נקי, כי זו פעם ראשונה של הנאשם בבית משפט לתעבורה וכן כי כל הרשעותיו הקודמות הן עבירות קנס, חלקן עבירות טכניות וחלקן הן עבירות בטיחות של טלפון סלולרי וחגורות בטיחות.

התובע הפנה לפסק הדין המנחה בעניין אלמוג ולמשוואה המשולשת לפיה בתיקים בהם קופדו חיי אדם ראוי לגזור עונש מאסר בפועל ופסילה הולמת. בשל היות הנאשמים, בעבירה זו, נורמטיביים, אין לנתון זה ולנסיבות האישיות משקל רב בגזירת העונש. התובע טען כי, על אף שבית המשפט לא קיבל את מלוא ענפי הרשלנות שיוחסו לנאשם, מדובר ברשלנות שאינה נמוכה. המדובר בכ-10 שניות, **"בהם לא נתן הנאשם דעתו, בליבו ובמודעתו לקיומו של רוכב האופניים ואין שום סיבה או מניעה בדרך הזו שלא לשים לב לרוכב האופניים."** התובע סקר פסיקה בנסיבות דומות לתמיכה בטיעונו.

המאשימה סברה כי המתחם ההולם בנסיבות תיק זה הינו בין 10-18 חודשי מאסר ועתרה לעונש של 12 חודשי מאסר, פסילה שתעלה על 10 שנים, ולצד אלו מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי למשפחה.

טיעונים לעונש מטעם ההגנה

ב"כ הנאשם הביעה בתחילת טיעוניה את צערה על אובדנה של משפחת המנוח וביקשה לקבוע כי מדובר ברשלנות נמוכה וכי מתחם העונש ההולם הינו בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד ל-10 חודשים.

הסניגורית טענה כי בתי המשפט הבחינו בין סוגי ועוצמת הרשלנות וכי בכל פסקי הדין חוזרת ההבחנה **"שאומרת שרשלנות נמוכה אין בה התעלמות מהמהירות המותרת, שאין התעלמות מתמרורים, שלא מדובר בעקיפה מסוכנת או בהירדמות או בחוסר תשומת לב לדרך, או סטייה שאין לה שום הסבר..."**

במקרה דנן, לטעמה של ההגנה, אין נהיגה במהירות מעבר למותר ואין התעלמות מתמרורים והרשלנות אינה רשלנות אקטיבית. עוד טענה ההגנה כי היבט הרשלנות שנקבע והוא אי מתן תשומת לב לרוכב אופניים שנמצא על השול - הינו ייחודי בפני עצמו וכן יש לשים לב לנסיגה כניסת המנוח לנתיב בו נהג הנאשם וחובת הזהירות החלה אף עליו. ההגנה הפנתה למספר פסקי דין בהם נקבע כי המתחם במקרים דומים מתחיל מ-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

לעניין מיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה טענה ההגנה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם

ולהעמיד את עונשו על שישה חודשים בעבודות שירות. ההגנה טענה כי האינטרס הציבורי בתיק הינו מורכב בהיות הנאשם משרת הציבור, כפי שפורט בהרחבה,, וכשם שיש לעובד ציבור חובות רבים שחלים עליו בהיותו עובד ציבור, כך הצד השני של החובה הינו חשיבותו לציבור. ההגנה סברה כי ישנו ייחוד נוסף בתיק זה והוא בשל הציבור המסויים בו מטפל הנאשם, בו מעטים הרופאים המוכנים לטפל באולוסיה יחודית זו, כמו כן ציינה ההגנה את האמון הרב אותו רוחשים המטופלים לנאשם וכן מספר המטופלים העצום והמרכזיות שלו בקהילה. ההגנה טענה כי הנאשם "...לא עושה רק את עבודתו אל הרבה מעבר לעבודתו, הוא גם מקבל שכר פר פנייה לא פר טיפול, ההשקעה של הזמן שלו, המסירות, הטלפונים בלילה, חורגים באופן קיצוני מהמחויבות כלפי קופת החולים, הוא היה יכול גם לקבל את האנשים באופן פרטי חלק גדול אם היה רוצה, אך את כולם הוא לוקח דרך הקופה. זה צורך ציבורי. אם הציבור היה צריך לשלם את הטיפול הפרטי שהוא נותן, הרי יבוא במקומו רופא אחר, אך לא יהיה אותו סוג של מענה, גם הציבור פה נפגע. גם פרופסורים, רופאים בבתי חולים שונים וכולם אומרים את אותו דבר, את החריגות שלו כרופא...". ההגנה ציינה את פעילותו של הנאשם ברוסיה טרם עלייתו לישראל, בה הקים ארגון בשם אחדות לצעירים ציונים, ארגן סמינרים, עסק בהדרכה בנוגע לעליית היהודים וסייע לנזקקים כל זאת נטילת סיכון אישי עקב מדיניות השלטונות אז. הסניגור אף הפנה לנסיבות האישיות - רפואיות של הנאשם ומשפחתו והוסיף כי הנאשם "נושא את האשם לתחושת האחריות למקרה בצורה שבאה על ידי ביטוי בגוף שלו וחיו מאז אותו יום אינם אותם חיים פיזית."

דין והכרעה

רמת הרשלנות

על מנת לקבוע את מתחם הענישה הראוי, על בית המשפט לבחון את רמת הרשלנות של הנאשם. במקרה דנן, קבע בית המשפט כי "הנאשם יכול היה להבחין ברוכב האופניים, כבר ממרחק של 300 מטר, והיה עליו לראות בו גורם סיכון פוטנציאלי. הנאשם מסר בהודעותיו במשטרה כי נהג במהירות של 80-90 קמ"ש דהיינו 22-25 מטר בשניה, ואם הוא היה נותן את הדעת לרוכב האופניים עוד בהיותו במרחק של 300 מ' ממנו היו לרשותו לכל הפחות 10 שניות (בהתחשב בתחילת תגובת הנאשם שהיתה כ 50 מטר ואולי אף פחות מכך, לפני מקום האימפקט) בהן יכול היה לנקוט בפעולות רבות. הנאשם היה יכול למקד את מבטו ברוכב האופניים, לבדוק במראות האם הנהיג השמאלי פנוי, לעבור אליו או לסטות לכיוונו בתוך נתיבו, או למצער, להכין עצמו לאפשרות זו. הנאשם גם יכול היה להאט קמעה את מהירות נסיעתו לקראת ההתקרבות לרוכב. אפילו מודעות גרידא לאפשרות הפוטנציאלית לסיכון יש בה כדי לקצר את זמן התגובה, בהיות הנהג דרוך לאפשרות סטיה פתאומית של רוכב אופניים לכיוונו בכביש בין עירוני. כל אחת מפעולות אלו היתה יכולה להביא אותו לנקודת פתיחה טובה בהרבה בהתמודדות עם סטיה פוטנציאלית... התייחסות זו של הנאשם להימצאותו של רוכב האופניים בשול הדרך, חורגת מסטנדרט הזהירות הנדרש והיא שהביאה להתמודדות עם סטיית המנוח...". - משך זמן הרשלנות (10 שניות) מביא למסקנה כי המדובר ברשלנות מתמשכת אולם, חרף זאת, וכפי שיפורט מצא בית המשפט כי אין מהמדובר ברשלנות גבוהה.

כידוע, לנהג חובות זהירות כלליות וספציפיות ורשלנותו של נהג נובעת מהפרת החובה במעשה או במחדל. כך לדוגמא נהג הנכנס לצומת ברמזור אדום מפר חובה ספציפית הנקובה בדין (פקודת התעבורה, תקנותיה, ובמסגרתם לוח התמרורים ועוד) ואולם אף אם נכנס לצומת ברמזור ירוק, עדיין חלות עליו חובות זהירות כלליות יותר, ואם גרם לתאונת דרכים ופגע בהולך רגל אשר חצה את מעבר החציה ברמזור אדום, בכיוונו, יורשע לעיתים נהג הרכב על אף שנכנס לצומת בחסות האור הירוק, וזאת כנגזרת מחובת הזהירות הכללית. במקרה דנן, הנאשם, אשר הורשע רק בשלב

הראשון של התרחשות התאונה, לא הפר חובה ספציפית החלה עליו, כגון, נהיגה במהירות העולה על המותר, אי ציות לתמרור, סטייה לשול ועוד, אלא הפר חובת זהירות כללית אשר בבסיסה התרחשה בתודעתו של הנאשם - אי נתינת הדעת לרוכב האופניים. הפרת החובה, כפי שפורט, לא הביאה באופן ישיר לתוצאה המצערת אלא הביאה להימנעות מנקיטת פעולות שיכלו למנוע את התוצאה הטרגית בעת שנאלץ הנאשם לנקוט בפעולת החרום. ויוזכר כי בגין ההחלטה שקיבל הנאשם, בעת ששיער כי המנוח סוטה לכיוונו, לא הורשע הנאשם.

לצד חובתו של הנאשם, בל נשכח כי אף על רוכב האופניים חלה חובת זהירות הנובעת מכניסתו לנתיב נסיעה וכן מפערי המהירויות בין הרכבים. אחריות זו - מפחיתה במעט מאחריותו של הנאשם.

לאור המפורט, אני קובע כי על אף משכה, אין מדובר ברשלנות גבוהה כלל ועיקר, ומתחם הענישה ההולם הינו בין 6 חודשי מאסר ל- 10 חודשים.

קביעת עונש המאסר בתוך מתחם הענישה שנקבע

בהתאם להוראת סעיף 40'א לחוק העונשין, רשאי בית המשפט להתחשב בקיומן של נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה על מנת לקבוע את עונשו של נאשם בתוך המתחם, שלעיל. בחינת פסקאות הסעיף אל מול נסיבותיו האישיות של הנאשם, כמו גם נסיבות נוספות, כפי שיפורט, מעלה כי יש לקבוע את עונשו ברף הנמוך ביותר בתוך מתחם הענישה דהיינו: מאסר לתקופה של 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות.

1. בהתאם לפסקה (1), על בית המשפט לשקול את הפגיעה של העונש הנאשם - בחינת המסמכים הרפואיים שצירף הנאשם מעלה כי מאסרו מאחורי סורג ובריח עלול לפגוע באופן ברור וישיר בבריאותו ובהמשך תפקודו כרופא.

2. בהתאם לפסקה (2), על בית המשפט לשקול את הפגיעה של העונש הנאשם - משפחתו של הנאשם - עיון במסמכים אשר הגישה ההגנה בדבר מצבו של קרוב המשפחה של הנאשם התלוי בו נפשית, מעלה כי הפגיעה בו עלולה להיות קשה באם ייעדר הנאשם מהבית באופן מוחלט, עקב הטלתו במאסר מאחורי סורג ובריח.

3. בהתאם לפסקה (3), על בית המשפט לשקול את הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה והמהרשעתו - בית המשפט שמע עדויות רבות של מקורבי הנאשם ואף נחשף למכתבים הרבים וכן למסמכים הרפואיים המעידים כי הנאשם נפגע נפשית וכן פיזית - רפואית ממש, כתוצאה מן התאונה.

4. בהתאם לפסקה (4), על בית המשפט לשקול את נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב באומציו לחזור למוטב - הנאשם הביע את צער העמוק בפני משפחת המנוח ולדברי סנגוריו אף פנה אליהם עוד בתחילת ההליך. בית המשפט התרשם באופן ישיר מחרטתו של הנאשם והנאשם אף העיד **"מאז שאבי לא איתנו אני מקדיש לו חלק מהגמילות חסידים שאני עושה, אני מתפלל, אני לוקח יהודים שיודעים ללמוד והם לומדים בשבילי, אני חי אותו."**

5. בהתאם לפסקה (5), על בית המשפט לשקול את מאמציה הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי הנזק שנגרם בשל העבירה - בהתאם לעדותו של הנאשם עצמו וכן עדויות עדי הראיה, גורמי הרפואה וכן ממכתבים שהוגשו לבית המשפט, הנאשם עצמו הוא שטיפל במנוח מיד לאחר התרחשות התאונה, וביצע בו פעולות החייאה. בנוסף, ובסמכותו כרופא, הנאשם הזעיק מסוק לפינוי המהיר של המנוח להמשך טיפול רפואי.

6. בהתאם לפסקה (7), על בית המשפט לשקול את התנהגות החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה - בנקודה זו, נתקל בית המשפט בנסיבות חריגות ביותר. לבית המשפט הגיעו עדים רבים והוגשו עשרות מכתבים ומסמכים מהם עולה דמות יחודית ונדירה של אדם אשר הקדיש את חייו לחברה, פשוטו כמשמעו. הנאשם מגלה התעניינות במטופליו החורגת מענייני הרפואה המצומצמים. מקצועיותו הרפואית גבוהה ביותר, מסירותו למטופליו אינה יודעת גבולות ומעבר לה הנאשם נרתם למתן תמיכה נפשית וסיוע כלכלי, מפנה לגורמי סיוע נוספים ומביא לפתרון מקצועי ואנושי בעיות סוציאליות מורכבות. הנאשם זמין, תמיד, למטופליו, הן בשבתות וימים טובים (הנאשם שומר מצוות) והן בהיותו מחוץ לגבולות המדינה (כאשר לעתים חשבון הטלפון שלו, הגיע בשל כך לאלפי שקלים). נוסף על כך, יש לזקוף לזכות הנאשם את פעילותו הציונית למען עליה וכן את אימוצן של משפחות עולים והכנסתן לביתו, פשוטו כמשמעו, עם קליטתן בארץ. רבות מפעולותיו, רפואיות ואחרות ניתנו ללא כל תמורה.

7. בהתאם לפסקה (11), על בית המשפט לשקול את עברו הפלילי של הנאשם אוהדו - עברו הפלילי של הנאשם הינו ללא רבב ועברו התעבורתי, על אף שאינו ללא רבב, הוגדר על ידי התובע: **"כל הרשעותיו הקודמות הן עבירות קנס, חלקן עבירות טכניות וחלקן הן עבירות בטיחות של טלפון סלולרי וחגורות בטיחות."**

בנוסף, קובע סעיף 40' כי בית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לשם גזירת העונש המתאים לנאשם. בנקודה זו, ובהמשך לאמור לעיל, שוקל בית המשפט אף את ההשלכה של העונש שיגזר על הציבור העצום אשר נעזר בנאשם ובשירותיו. העיד בפני בית המשפט ראש עיריית מודיעין עילית וכן מר אליעזר סברלוב כי מעטים הרופאים אשר נעתרים לעבוד במגזר החרדי וכן ניתן להתרשם כי ציבור מטופליו של הנאשם רוחש לו אמון מיוחד, החיוני ליחסי רופא - מטופל. מקובל לומר כי אין אדם שאין לו תחליף ואולם במקרה היחודי אשר בפני, אין לי ספק כי שליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריא תפגע בציבור רחב ביותר.

בחינת פסיקה קודמת מעלה כי במקרים של נסיבות חריגות וכן רשלנות נמוכה, יש להורות על מאסר לריצוי בעבודות שירות. כך גם נפסק לאחרונה בבית המשפט המחוזי בעניין עפ"ת (מרכז) 14034-08-15, שירגנ' נ' מדינת ישראל. יתרה מכך, לפני פחות מחודש, קבע בית המשפט העליון ב ע"פ 4456/14 אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל, בעניין הנאשם לופוליאנסקי, כי בנסיבות המתאימות (והחריגות ביותר) ניתן לחרוג ממתחם הענישה לקולא, אף בהעדר שיקולי שיקום, כמצוות סעיף 40' לחוק. במקרה זה, קבע בית המשפט העליון כי הרף התחתון של מתחם הענישה הינו מאסר של שנתיים, אולם התיר חריגה משמעותית מתחת למתחם וקבע כי עונשו של הנאשם יועמד על חצי שנת מאסר לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט העליון קבע: **"כך ראוי שנעשה, במקרים חריגים, גם לגבי חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם במצבים שאינם נופלים לחריג השיקום. להשקפתי, בסוג כזה של מקרים לא ניתן להלום מצב שלפיו ייכפה על בית המשפט לגזור עונש בלתי מידתי. עם זאת, יודגש ויודגש היטב: פתח זה שאנו פותחים כאן לטובת חריגה ממתחם העונש ההולם - פתח צר הוא. פתח זה ראוי לו להיות מוסדר בחקיקה ראשית... אך בהעדר הסדר כאמור, אין מנוס מהתווייתו בדרך פסיקתית כנגזרת של הוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו..."**

בית המשפט העליון אף הזכיר את תזכיר התיקון לחוק העונשין שלפיו תתאפשר חריגה ממתחם העונש גם בנסיבות חריגות שאינן קשורות לביצוע העבירה. אולם, כאמור, עונשו של הנאשם דנן, נגזר בתוך מתחם העונש ההולם.

בשולי פסקה זו אוסיף כי לא מן הנמנע כי קיימים בארוע זה אף שיקולי שיקום המאפשרים גם חריגה ממתחם העונש

שנקבע. כפי שנמסר בעדויות אשר הובאו בפני, הנאשם עושה מאמצים על אף קשייו הרפואיים להמשיך בעבודתו הרפואית. הנאשם תואר כ"שבר כלי" ואך סביר כי המשך עבודתו הרפואית אשר יכול ותבצע תוך כדי עבודות השרות, תועיל במאוד, לא רק למטופליו אלא אף לשיקומו.

רכיבי ענישה נוספים

בשאלת פסילת רשיון הנהיגה, לא הרחיבו הצדדים את היריעה ועל כן אני קובע כי יש להטיל פסילה ממושכת בשנים ואני פוסל את הנאשם מלנהוג למשך 10 שנים.

באשר לפיצוי משפחת המנוח, אומר את אשר אמר בית משפט זה פעמים רבות: בית המשפט רואה חשיבות רבה בהטלת פיצוי זה. אין ענישה ואין פיצוי אשר ישיבו את המנוח לחיק משפחתו, ואין בהם כדי לנחם את המשפחה בכאבה הרב, והמעט שניתן לעשות הינו פיצוי אישי הניתן מידו של מבצע העבירה לידה של המשפחה שהיא קורבן העבירה. פיצוי זה, בתשלומי, מביא לידי ביטוי את החרטה העמוקה וקבלת האחריות. בית המשפט רואה בהטלת פיצויים אלו ערך מוסרי - חינוכי נעלה, וסבור כי עמדה זו גם משתלבת בשינוי ההתייחסות לזכויות נפגעי עבירה.

ועל כן אני קובע פיצוי בסך של 40,000 ₪ לטובת משפחת המנוח.

סיכום

לאור כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 6 חודשים שירוצו בעבודות שירות.

ב. מאסר לתקופה של 15 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם יעבור את העבירה בה הורשע או אם ינהג בזמן פסילה.

ג. פסילת רשיון הנהיגה למשך 10 שנים.

ד. תשלום פיצויים לעזבון המנוח בסך של 40,000 ₪.

ניתן היום, ג' שבטג' שבט תשע"ו, 13 ינואר 2016, בנוכחות הצדדים.